

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. K.**, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Valdice**, se sídlem nám. Míru 55, Valdice, ve věci nezákonného zásahu žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2019 č. j. 30 A 25/2018 - 89,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce si odpykává trest odnětí svobody ve Věznici Valdice. Dva z jeho spoluvězňů jsou jeho dlužníky na základě vykonatelných platebních rozkazů vydaných okresními soudy. Usneseními Okresního soudu v Karvině a Okresního soudu v Pardubicích byl již nařízen výkon příslušných platebních rozkazů, a to příkázáním peněžitých pohledávek – peněžních prostředků, které Věznice Valdice spravuje pro oba povinné. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaná strhává peněžní prostředky v jeho prospěch v nedostatečné výši, zejména proto, že provádí ze spravovaných prostředků srážky na náklady výkonu trestu, ponechává povinným v dispozici větší část prostředků, než vyžaduje zákon, a nedodržuje pořadí pohledávek. Obrátil se proto na Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) se žalobou, v níž požadoval, aby krajský soud označil postup žalované za nezákonný zásah ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a přikázal jí jej ukončit. Krajský soud žalobu odmítl v záhlaví označeným usnesením pro nedostatek podmínek řízení. Jednání napadené žalobou nemůže být pojmově nezákonným zásahem, neboť žalovaná v dané věci nevystupuje jako správní orgán, nýbrž pouze jako uschovatel a správce peněžních prostředků na účtech povinných.

[2] Proti v záhlaví označenému usnesení krajského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, ve které mimo jiné navrhl, aby mu byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů.

[3] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. dubna 2019 č. j. 6 As 56/2019 - 11 tuto žádost zamítl s odůvodněním, že podmínkou pro vydání takového ustanovení je splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel tyto podmínky nenaplnil, neboť kasační stížnost je v jeho případě zjevně neúspěšným návrhem. Jelikož osvobození od soudních poplatků bylo stěžovateli přiznáno již dříve usnesením krajského soudu, zdejší soud mu je zde citovaným usnesením odňal a zároveň zamítl žádost o ustanovení zástupce. V návaznosti na to vyzval soud stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů zaplatil soudní poplatek za podání kasační stížnosti a aby ve lhůtě dvou týdnů předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, příp. doložil své odpovídající právní vzdělání. Usnesení nabylo právní moci dne 8. dubna 2019.

[4] Dne 10. dubna 2019 se stěžovatel na Nejvyšší správní soud obrátil s opětovnou žádostí o osvobození od soudních poplatků a návrhem na ustanovení zástupce. Jak sám uvádí, je mu známo, že podle předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu „o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. června 2008 č. j. 4 Ans 5/2008 - 65). Za takovouto novou skutečnost stěžovatel označuje neoznačený nálezk Ústavního soudu z měsíce března 2019 týkající se situace, kdy obecné soudy stěžovateli nepřiznaly aktivní legitimaci k podání žaloby na pojistné plnění hypotečního úvěru.

[5] Nejvyšší správní soud konstatuje, že to, co stěžovatel ve své opakované žádosti uvedl, není v tomto řízení žádná novinka, neboť na údajný nálezk Ústavního soudu upozorňoval již ve své kasační stížnosti spojené s žádostí o ustanovení zástupce, konkrétně na čtvrté straně nahoře. Nadto, i kdyby tuto informaci sděloval stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu poprvé, nejedná se vůbec o skutečnost (tedy o okolnost či fakt popisující skutkový stav a svědčící např. o změně poměrů na straně stěžovatele), nýbrž o právní argument. Není tak žádný důvod rozhodovat o opakované žádosti stěžovatele, a to ani negativně samostatným výrokem.

[6] Jelikož stěžovatel ve stanovené lhůtě nevyhověl výzvě Nejvyššího správního soudu k zaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud řízení o jeho kasační stížnosti zastavil v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku I. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ve stanovené lhůtě neodstranil ani další vadu své kasační stížnosti (nedostatek právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.), přestože k tomu byl rovněž vyzván, jak je popsáno výše.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. května 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu